

Merci, sœur Caritas, d'avoir été pour nous un témoignage vivant de l'amour de Dieu qui vous habitait !

Uitvaart zr. Caritas

De eerste lezing uit de brief van Paulus aan de christenen van Filippi zijn als het ware de woorden van zr. Caritas zelf voor ons allen. Vanuit haar levenservaring of toch zeker zoals we haar gekend hebben tot voor enkele weken, toen ze ziek werd. Met een brede glimlach je verwelkomend. Met een wuivende hand als afscheidsgroet. Zij straalde rust en vrede uit. Over niets bezorgd voor zichzelf, maar wel vol zorg voor haar gemeenschap.

Wat Paulus schrijft als oproep tot zijn mede-christenen, mochten we in de persoon van zr. Caritas voor onze ogen beleefd zien : *'Laat iedereen u kennen als vriendelijke mensen'*. Zo was zr. Caritas. Vriendelijk en aan het leven gerijpt. In haar zorg voor mensen – eerst thuis in het gezin – en later in haar zorg voor zieken en bejaarden, heeft zij getracht was waar is en

edel, wat lieflijk is en eervol, wat deugdzaam is en lof verdient, na te streven. Dag na dag en vele jaren lang. Zo mogen we in dankbaarheid afscheid van haar nemen en haar toevertrouwen aan onze God. Dankbaar ook voor alle liefde waarmee haar medezusters en familie haar omringd hebben.

Misschien willen we zr. Caritas wel vragen : 'Vertel ons je levensgeheim ? Wie of wat vormde je tot iemand vol vrede, dienstbaar en vriendelijk tot op het einde ? Het antwoord zit in het refrein dat we straks zingen : *Ubi caritas et amor, Deus ibi est. Waar goedheid is en liefde, daar is God.* Waar God een thuis vindt in het hart van mensen, daar krijgen liefde, vreugde en vrede alle groeikansen.

Jezus getuigt hierover in het evangelie. In het meest dramatische moment van zijn leven, wanneer één van de twaalf, die Hij zelf geroepen heeft, op het punt staat om Hem te verraden en uit te leveren, spreekt Hij tot de elf die bij Hem zijn, over de liefde. De liefde die Hij zelf beleeft ten aanzien van zijn Vader en van allen tot wie Hij gezonden was : zieken, armen, uitgesloten mensen, maar ook de Joodse leiders, farizeeën en schriftgeleerden. Allen heeft hij met een

onvoorwaardelijke en grenzeloze liefde liefgehad. In het bijzonder hen die Hij zelf uitgekozen heeft en uitkiest. 'Doe dan evenzo', vraagt Hij aan de elf. 'Heb elkaar lief en woon in de liefde die ik jullie toedraag'. Durf je leven geven voor je vrienden, voor al wie je levensweg kruist en je zal vreugde ervaren, volkomen vreugde. Je leven zal vruchtbaar zijn en mijn en Uw Vader zal je geven wat je Hem vraagt.

Nu wij afscheid nemen van zr. Caritas legt ze haar levensgeheim in onze hart en in onze handen. Ieder van ons, ongeacht de levenskeuze die we maken, is geroepen om lief te hebben. Daartoe zijn wij, mensen, geschapen. Daarin ligt de zin van ons bestaan. Daar ligt Gods diepste betrachting voor onze wereld : vrede tussen volkeren, staten en landen. Verzoening die bruggen bouwt waar er verdeeldheid is. Zorg die genezing brengt, respect en erkenning van ieders waardigheid. Waar dit alles gebeurt, daar is God. Daar kan Hij wonen. Daar wordt zijn aanwezigheid bron van kracht, van volharding en geduld. Daar worden mensen bekleed met wat Paulus zo mooi beschrijft in zijn brief aan de christenen van Kolosse : *" Omdat God u heeft uitgekozen, omdat u zijn heiligen bent en hij u liefheeft, moet u zich kleden in innig medeleven, in goedheid, zachtmoedigheid*

en geduld ... En bovenal, kleet u in de liefde, dat is de band die u tot een volmaakte eenheid maakt" (Kol. 3, 12-14)

Wij geloven dat zr. Caritas, die zoveel liefde heeft geschonken aan mensen, nu door God omkleed wordt met zijn eeuwige liefde. Dat zij in zijn aanwezigheid volkomen vreugde en vrede mag vinden. Dat zij van bij de Vader bidt voor ons allen. Dat haar voorbeeld ons mag blijven inspireren. Dat de liefde die zij beleefde tot in de grote en kleine dienstbaarheid voor haar gemeenschap ons mag gelukkig maken.

Ubi caritas et amor, Deus ibi est. Waar goedheid is en liefde, daar is God.